

נולד בוורנובה, פולין – 14.7.1908
 נפטר בבית-אלפא – 5.3.1985
 היה נשוי לחנקה
 אב לציונה (שביט), רחל (טל), משה ויצחק

שייקה הגיע להכשרה ימים מעטים לאחר שסיים שירות בצבא הפולני, בחורף 1931. עבר עם אנשי פלנטי את תחנות ההכשרה ונימנה על הגברתנים, שנשאו בעול העבודות הקשות ביותר. בספטמבר 1932 עלה לארץ והשתייך לקבוצה שהתיישבה ב"גבעת האהבה" ברחובות.

בתקופה בה חי ברמת-יוחנן, השתייך לקבוצת הבנייה, שעבדה בקריית-חיים, כפר-אתא ובית-החרושת "אתא". כמו-כן היה פעיל בארגון ה"הגנה". שייקה זכה לשרת ב"נודדת" – טנדר פתוח, עליו נסעו ה"גפירים", שתפקידו היה להפגין נוכחות ולהבטיח את התחבורה היהודית. בתפקידו זה השתתף בכוח שאיבטח את העלייה לחניתה (1938) ונשאר במקום לסייע למתיישבים החדשים. נבחר לשמש גזבר הקיבוץ, בתקופה לא קלה לקיומו.

בבית-אלפא השתייך לקבוצת חברים, שבסוף שנות ה-50 יזמה את ייצור הטרמוסטט, שעל בסיסו הוקם מפעל קב-קור. שייקה היה יד ימינו של לופק, המוח שמאחורי הטרמוסטט, ושימש מנהל הייצור והיה אחראי על תקינות הייצור. הכיר את כל עמדות העבודה והיה בקי בתהליך הייצור על כל פרטיו.

יעקב איתן: "לימים, חזרו מהשתלמויותיהם ההנדסאים והמהנדסים, ושייקה, ללא היסוס יז' הצידה'. ללא מרירות פינה להם את הדרך, ונשאר אחראי על קטע מסוים. היה מאושר מההעזה שגילו, להפוך את קב-קור מבית-מלאכה למפעל חרושת".

ציונה, ביתו: "תבונת כפיך, היסודיות, העקשנות והחתיירה לשלמות, באו לביטוי בכל תחום שנגעת בו: כגזבר ברמת-יוחנן, כמרכז בניין וכבונה ומייסד קב-קור. תמיד עסוק בצרכי הכלל, אך מעניק לילדיך בדרכך המיוחדת לך: לרחלה את כשרון הציור והנטייה לאמנות; למשה'לה את תבונת כפיך וכישוריך הטכניים; ליצחק את אהבת הריקוד והשירה. לי עשית היכרות עם עולמות אחרים. פרשת לפני את ציוריהם של גדולי האמנות, ברגישות לצבע, לקו והשילוב ביניהם. העברת אלי את תחושת היותי יהודיה גאה, דרך סיפורי התנ"ך והקשר אל שורשי ומקורותיו של העם היהודי".

רוזה אלוני: "בנוף האנושי של קיבוצנו נראה כדמות בעלת ייחוד. חבר טוב, איש רעים ובעל שיחה מעניין. בקיא בהוויות העולם ובשאלות השעה. כל שיחה איתו היתה מעשירה את המשוחח. מסירות ונאמנות ללא סייג לתנועה ולקיבוץ".

שרה, אחותו: "שני אודים מוצלים מאש נשארנו ממשפחתנו הענפה. היית ממייסדי קן השומר-הצעיר בעיירה. ניתקת את עצמך מהבית והיית כולך קודש לקן ולתנועה, להכשרה ולעלייה. העמק בו חיית היה לך מקור לרוממות הנפש. הגלבע בו אהבת לטייל ברגל ולצפות ממנו על המרחבים. היית אישיות צנועה וענווה. האמנת בחברה צודקת, חברה שיוויונית ותרבותית. היית לי אב ומורה לאחר אובדן המשפחה. עצתך השקולה וההגינות בחיי היומיום היתה עבורי חוק בל יעבור."